

(Tillsammans med illustrationer av hemma hos Martina)

Skokartongen

Tidigt en torsdagsmorgon på Allégatan 7 singlar tjocka snöflingor ned från skyn och landar tyst på de redan snöbelagda gatorna, där endast skenet från gatlyktorna lyser upp den kalla världen. Den nya dagen är runt hörnet, men ännu är det mörkt ute. Högt upp, i ett av många fönster i grått lägenhetskomples, kan man se en ung, sovande flicka, med ansiktet riktat mot stjärnorna. Hon heter Martina och hon brukar somna där, med drömmar som för henne långt bortom Allégatan 7.

För många människor är det en vanlig torsdag, men inte för henne. För Martina är detta den dag hon fyller sexton år, den dag då hennes liv för alltid kommer att förändras. Hennes pappa öppnar dörren till rummet med en present inklämd under armen. Golvplankorna knarrar mjukt när han med långsamma steg går fram och varsamt stryker henne över håret. Hon ser tillfreds ut, där hon ligger hopkurad vid fönstret med det varma täcket över sig, men han vet att hon aldrig kommer att vara densamma efter att hon fått presenten. Det finns så mycket han ännu inte haft tid att berätta. Han suckar djupt och precis då öppnar Martina sina stora, gröna ögon.

“Grattis älskling”, säger pappan och pussar henne på pannan. Hon kramar om honom och han inser att hans lilla flicka blivit vuxen.

“Är den till mig?” frågar hon och pekar ivrigt på skokartongen. Han nickar och med ett tungt hjärta räcker han över den till henne.

“En skokartong?”, hon skakar på den, försöker lista ut vad som kan gömma sig inuti, men den ger inte ett ljud ifrån sig. “Inte är det ett par nya skor?”, skojar Martina. Hennes pappa ler, men hon ser att leendet inte når ögonen. Hon drar av snöret som sitter runt skokartongen, men slutar när pappan höjer sitt finger.

“Martina, det är en sak du behöver veta”, börjar han och harklar sig. “Den här skokartongen, den är ett arv från din mamma. Jag lovade henne att du skulle få den dag du fyllde sexton.” Martina vet inte vad hon ska säga. ”Jag ska lämna dig ensam med den. Jag går och gör frukost.” Han pussar henne en sista gång på pannan, rufsar till hennes långa hår och vänder sig sedan om och går.

Martina håller försiktigt i skokartongen. Den är brun och sliten, och väger knappt något alls. Den luktar inte som hon förväntade sig att den skulle. Den luktar skog - som jord och löv. Och en aning sött - kanske har det legat blommor i den? tänker hon. Hon fingrar på snöret. Min mamma har alltså lämnat denna till mig, tänker hon. Hennes mamma hade aldrig varit en del av hennes liv. Det enda Martina visste om henne var att hon levde i ett land långt borta. Mer än så hade hennes pappa inte sagt - och hon hade inte heller velat fråga mer, då det märktes att det gjorde ont i honom att tala om henne. När hon var liten hade hon drömt om att

hennes mamma en dag skulle knacka på dörren och de äntligen skulle bli en riktig familj, men det var länge sedan hon vågat tänka de tankarna nu.

Martina sitter och stirrar intensivt på skokartongen och är nära att tappa den när det plötsligt knackar på dörren. In rusar Kai, en av hennes bästa vänner, och kastar sig över henne. Han gratulerar henne och slår sig ned i sängen. Sedan kommer även Lisen in, den andra av hennes två käraste vänner. Lisen kramar om Martina och frågar hur hon mår. Hon svarar att hon just har fått en present från sin mamma och håller fram den slitna skokartongen.

“Men öppna den!” ropar Kai. “Kom igen! Vad kan hon ha lämnat åt dig? Åh, jag vet! En nyckel till ett stort slott - någonstans i Alperna. Du kanske är en prinsessa!” Lisen skrattar och Kai tittar irriterat på henne. “Vadå?”

“Tror du inte att man hade hört talas om en drottning som bor i ett stort slott i Alperna?” säger Lisen och Kai kastar skämtsamt en kudde på henne. “Jag tror att det är ett långt brev där hon berättar om sitt liv och om varför hon inte är här nu,” fortsätter Lisen och verkar väldigt säker på sin sak.

“Jag antar,” börjar Martina och låter fingrarna söka sig mot snöret, “att det bara finns ett sätt att ta reda på vad som finns i skokartongen”, och så rycker hon bort snöret, lyfter långsamt på det gamla locket och kikar in.

(Tillsammans med illustrationen där Martina öppnar skokartongen)

Ett bländande ljus fyller rummet och värme pulserar ut ur skokartongen. En vind sliter tag i de tre vännernas hår. Blommor skjuter upp och sträcker sig ut i rummet. De hör fågelkvitter och känner lukten av träd. Med stora ögon tittar vännerna på varandra. Martina, som håller i kartongen, känner sig helt paralyserad. Hur kunde allt detta gömma sig i en sliten, gammal skokartong?

Kai tycker sig även höra viskningar som blir allt starkare. Skokartongen talar till honom om saker som hans hjärta alltid hållit dolt. Om hjältedåd och mod, om viljan att bevisa sig själv. Han kan inte hindra sig, utan sträcker sig efter en av blommorna som hänger i luften. Lisen försöker hindra honom, men så fort Kais hand vidrör blomman - försvinner han!

Lisen förstår ingenting. Ena sekunden står Kai bredvid henne och nästa stund är han borta. Hon ropar till Martina att Kai gått upp i rök, men det låter så himla knäppt att orden som kommer ut ur hennes mun knappt låter som hennes egna. Martina sitter fortfarande som paralyserad med den mäktiga skokartongen skimrande i famnen.

“Han rörde vid en av blommorna – sedan försvann han bara.” upprepar Lisen gällt. “Inte är han väl död?” Martina vaknar till och ställer försiktigt ned skokartongen vid fönstret.

“Jag tror,” börjar Martina, “att han försvann in i skokartongen.” Lisen tittar tveksamt på sin vän. Hon förstår att en person i Kais storlek omöjligen kan få plats i en skokartong, men samtidigt hade hon precis sett hur Kai försvunnit i tomma intet. “Litar du på mig, Lisen?”

Lisen ser först ut som att hon ska vända sig om och springa iväg, men tar ett djupt andetag och nickar långsamt.

“Jag litar på dig, Martina.” Martina räcker fram handen och Lisen greppar hårt tag i den. De två vännerna går fram till en av blommorna. I nästa stund är det tomt i Martinas barnrum.

(Tillsammans med illustrationer av det vackra landskapet)

Martina ligger på något mjukt, hon har inte vågat öppna ögonen ännu. Märkligt... Istället för stadens vanliga sorl och tutande bilar, hörs nu det svaga rasslet från löv och bins surrande. Det doftar av blommor och fuktig jord. Försiktigt öppnar hon ögonen, och ser en blå himmel och massiva trädkronor som breder ut sig över henne. Hon reser sig långsamt och låter blicken vandra över omgivningen. Hon står mitt i en blomsteräng och alldeles i närheten sitter Lisen. Framför sig kan hon skymta ett öppet fält mellan träden.

“Jag måste ha blivit galen”, säger Lisen och bryter tystnaden. “Det är den enda logiska förklaringen.” Hon kryper fram till Martina, reser sig upp och greppar tag i hennes axlar. “Martina, jag är galen och du måste ta mig till närmaste sjukhus. Jag har fått för mig att jag sitter på en blomsteräng med en varm sol över mig, trots att det är vinter.”

“Lisen, om du är galen så är jag det också, men vi hinner inte tänka på det nu. Vi måste hitta Kai. Han är nog här i närheten.” Men Kai syns inte till någonstans. De lämnar blomsterängen och går mot det öppna fältet. Solen står högt på himlen, men när de når början av en tät skog, märker de att solen redan börjat sjunka. Vad konstigt, tänker Martina och huttrar och börjar känna sig en aning rädd.

“Det är inte likt Kai att bara springa iväg. Jag undrar verkligen var han är. Du tror väl inte att skokartongen fört honom någon annanstans?” frågar Martina försiktigt och försöker kika in i den täta skogen.

“Skojar du? Det är typiskt Kai”, säger Lisen, men inser sedan, likt Martina, hur snabbt denna situation blivit allvarlig. “Du tror väl inte att han är i fara på riktigt?” frågar hon. Plötsligt hör de en gren som knäcks någonstans inne i den täta skogen. Något eller någon är på väg mot dem.

(Tillsammans med rövarna och Kai)

“Kai?” ropar Martina. Ännu en gren knäcks, närmare den här gången. Hon backar instinktivt, men råkar backa in i Lisen, och de båda faller till marken. Tre människor med dragna vapen kliver ut ur skogen och omringar de två vännerna.

”Vilka är ni, och vad gör ni här?” frågar en ung man med ett svärd.

”Vi letar efter vår vän - en pojke i vår ålder -”, svarar Lisen och de tre tittar på varandra.

”Hur ser han ut?”

“Han har rufsigt hår och är lite längre än mig,” försöker Martina säga stadigt, men hon kan höra hur hennes röst låter gäll och skrämd. “Han - han heter Kai och -” Vid de orden, tittar de tre på varandra och två av dem går en bit bort medan den unga mannen står kvar själv och vaktar dem. De två andra diskuterar hätskt och tillslut kommer de tillbaka och viskar något i den unga mannens öra.

“Följ med oss”, säger han och höjer svärdet.

Plötsligt avbryts han av att de hör något som dundrar mot dem genom skogen - och ut ur skuggorna galopperar en gigantisk, gyllene älg. De tre främlingarna tittar hastigt på varandra och lika snabbt som de kom, är de nu borta.

När älgen närmar sig kan Martina se att det sitter någon på den. Hon kan knappt tro sina ögon – det är Kai. Men han ser äldre och mer allvarlig ut, som att det gått flera år sedan de sist sågs. Och när Kai ser sina vänner stannar han till. Martina ser hur hans ögon i en sekund spärras upp, för att i nästa återigen bli allvarliga.

“Ni är här”, säger Kai med en röst betydligt djupare och kallare än den de är vana vid. Han svingar sig vant ned från den jättelika älgen och Lisen springer fram för att krama om honom.

“Vet du hur länge vi letat efter dig? Vi har varit jätteoroliga!” börjar Lisen skälla på honom, men när även hon ser hur mycket äldre Kai har blivit på den korta tid som gått ryggas hon tillbaka. “Är det du Kai?” frågar hon och närmar sig försiktigt igen.

“Jag trodde att jag aldrig skulle få se er igen”, svarar Kai.

“Kai, vad är det som händer? Var är vi?” frågar Martina.

“Välkomna till *Blommornas dal*”, säger Kai och bugar lätt. “Jag kan tänka mig att jag hade samma min som ni har nu när jag först kom hit.”

“Vadå ‘först kom hit’? Du har väl bara varit här någon minut längre än oss, och vilka var förresten de där andra?” frågar Lisen med armarna i kors.

“Någon minut? Nej, Lisen. Jag har varit här betydligt längre än så”, säger Kai och börjar samla ihop några fallna grenar. “Jag ska få igång en eld. Sedan ska jag svara på era frågor.”

De gör upp en eld en bit utanför den täta skogen. Över dem strålar stjärnorna på ett sätt som Martina aldrig sett förut. Färgerna är klarare, men det är också något annat med dem som hon först inte kan sätta fingret på. Sedan kommer hon på det.

”Stjärnorna är spegelvända”, konstaterar hon och pekar upp mot stjärnhimlen.

“Det är inte bara stjärnorna”, säger Kai. “Solen går ned i öster här. Dessutom, som ni kanske märkt, är dagarna mycket kortare. Årstiderna också för den delen,” fortsätter han, samtidigt som han plockar fram ett par korvar. Nu kan Lisen inte hålla sig längre.

“Kai - hur lång tid har gått?” frågar hon försiktigt. Kai stirrar stint in i elden.

”För mig har det gått flera år. Jag satt länge och väntade på er, men ni kom aldrig. Så jag började gå”, säger Kai samtidigt som elden knastrar högljutt. Han räcker fram de torkade korvarna och fortsätter sedan med sin berättelse, hur han hade stapplat sig fram längs med blomsterängen och in i den täta skogen. Hur han hade tagit skydd mot det iskalla regnet och levt på mat han hittat - som äpplen, kantareller och bär från jorden. Hur han sprungit från vilda djur och hur han hade vandrat i vad som kändes som månader tills han en dag nästan snubblade över henne.

”Vem då?” frågar Martina.

“Drottningen”, svarar Kai allvarligt.

“Förlåt, men allt det här är ju sjukt”, säger Lisen. “Jag fattar ingenting!”

“Ni ska få träffa henne”, säger Kai. “Imorgon ska vi börja vandringen.” Han drar fram ett par mantlar som han kastar till Lisen och Martina. “Sov nu. Imorgon kommer att bli en lång dag.” Han lutar sig mot ett träd och somnar nästan omedelbart. Lisen lägger sig tätt intill Martina och somnar snart hon också. Men Martina kan inte sova. Hon ligger vaken länge och tittar upp mot stjärnorna. Det är underligt, tänker hon, men något med allt detta känns så bekant.

På morgonen visar Kai vännerna en väg genom den täta skogen. Stora rötter slingrar sig utmed marken och gör det svårt att hålla ett jämnt tempo med Kai, som vant rör sig genom skogen med den gyllene älgen vid sin sida. Fåglar kvittrar högljutt på grenarna över dem och då och då korsar ett rådjur eller vildsvin stigen de går på. När de vandrat tills fötterna värker, lyfter Kai en hand.

“Vi är nära nu”, säger han och viskar något i den stora älgens öra, som travar iväg och försvinner in i skogen. Efter bara några minuter blir skogen glesare och vännerna känner hur en frisk vind smeker dem i ansiktet.

(Tillsammans med illustrationer av drottningen på fältet)

Martina flämtar till när hon ser ett enormt fält fullt av solrosor. Och mitt bland alla solrosor står den gyllene älgen bredvid en kvinna. Kvinnan håller i en vackert snidad stav och har en lång fläta som vilar över axeln.

“Välkomna”, säger kvinnan med utsträckta armar. “Jag har länge längtat efter denna dag”, fortsätter hon och ser på Martina med välbekanta, djupt gröna ögon och Martina inser att detta inte kan vara någon annan än hennes mamma.

Drottningen

Drottningen och Martina står länge utan att säga något. Martina vågar inte se på sin mamma och fokuserar istället på solrosorna som dansar med vinden. Hon kan knappt tro att det är sant. Här står hon bredvid sin mamma, precis som hon önskat alla år som barn – men nu vet hon inte alls vad hon ska säga. För vad kan man säga till den mamma som man gett upp hoppet om att någonsin få träffa?

“Martina, är du mycket arg på mig?” frågar drottningen och bryter tystnaden.

“Nej”, säger Martina, men ångrar sig direkt, för hon vet ju att hon faktiskt är arg för att hennes mamma inte velat leva med henne. Och varför hade mamman aldrig hälsat på henne, om hon nu funnits så nära hela tiden?

”Du undrar varför jag aldrig kom och hämtade dig”, säger drottningen och Martina tittar nu upp från solrosorna med hjärtat bultande i bröstet. Skulle hon äntligen få svaret på frågan som hon både varit rädd för och längtat efter under så många år? Men istället säger drottningen: “Du föddes här.”

“Men varför berättade pappa aldrig det för mig då?” Hon andas djupt för att inte börja gråta.

“För att jag fick honom att lova att han inte skulle säga något”, svarar drottningen och lägger en hand på Martinas kind, “och att han hållit sitt ord gör mig glad.”

“Men varför?” frågar Martina och drar sig undan från beröringen. “Varför inte säga att min mamma bor i en skokartong?”

“För att skydda dig”, svarar drottningen.

“Skydda mig?! Från vadå?” ropar Martina och vänder sig hastigt bort från drottningen.

“Det finns människor här som endast har ett behov: att få det de själva vill ha, även om det är på andras bekostnad”, svarar drottningen. “Och sedan när de fått det de vill ha, vill de ha mer och mer och förstör allt och alla på vägen mot sitt mål.”

“Vad är detta för hemsk plats?”

“Förr var det annorlunda. Människan levde i harmoni med naturen, man tog det man behövde och inget mer. Men sedan, som det alltid blir mellan människor, växte girighet, avundsjuka och tillslut även våld fram. Grannar dräpte grannar och naturen sattes i brand. Jag försökte rädda det som räddas kunde, men många dog och nu lever bara ett fåtal kvar i *Blommornas dal*, men de som finns kvar hatar mig och värst av allt hatar de naturen. Dessa rövare river upp och förstör allt de kan.”

“Du skickade alltså iväg mig och pappa för att rädda oss?” frågar Martina.

“Din pappa övertygade mig att det var för farligt för dig att vara här, men samtidigt kände jag mig tvungen att stanna i mitt rike. Jag tog farväl av er två i hopp om att jag skulle kunna göra detta till en säker plats för dig och för oss. Jag lyckades inte med det, Martina – och för det är

jag hemskt ledsen”, säger drottningen. “Och anledning till varför du är här, nu - det är tradition här i *Blommornas dal* att den äldsta dottern ska ärva kronan vid sexton års ålder efter att hon genomgått en prövning av mod och styrka. Du är min äldsta dotter. Du är knuten, likt mig, till att se över detta land.”

“Jag trodde att du inte ville veta av mig.” säger Martina.

“Jag har tänkt på dig varje dag sedan vi sa adjö, min fina Martina. Jag älskar dig mer än något annat”, svarar drottningen och Martina vet inte vad hon ska säga.

“Jag är alltså en prinsessa?” frågar hon efter ett tag och drottningen nickar. “Som ska ärva allt detta?” hon pekar på blommorna och träden framför sig.

“Det är din rätt, ja. Det sägs att Moder Jord själv gav vårt släkte den rätten”, svarar drottningen. “Och skapade denna magiska stav och gav den till vår urmoder.”

“Men bara om man utför en farlig prövning?” frågar Martina och tittar på den mäktiga staven.

“Det växer en sorts blomma här som kallas *Vitgrodd*, högst upp på det högsta berget där snö och kyla är som värst. Dit skulle drottningens dotter klättra och -”

“Och plocka den?” avbryter Martina och drottningen höjer ett ögonbryn. “Jag menar bara, det verkar synd att plocka något som växer så utsatt.”

“Drottningens dotter klättrade uppför det högsta berget och betraktade bara blomman, inget mer.” svarar drottningen. “Martina. Du är värd så mycket mer än du kan tro för mig. Hade jag kunnat, hade jag spenderat varje sekund med dig sedan du föddes. Hade det inte varit för att jag lovat att beskydda detta land, skulle jag också gjort det. Jag förstår om du inte kan förlåta _”

“Hela mitt liv har jag saknat dig, utan att ha känt dig alls”, avbryter Martina och kramar om sin mamma. Hennes mammas famn är varm och luktar som blommor och jord. De står så i vad som känns som en evighet. “Men om jag förstår dig rätt”, frågar Martina och drar sig ur kramen, “så är *Blommornas dal* fortfarande i fara?” Drottningen nickar. “I så fall vill jag göra det jag kan för att hjälpa dig.”

“Det är mycket farligt”, säger drottningen.

“Om detta är det land jag föddes i, så vill jag hjälpa till att skydda det”, säger Martina stolt.

“Du är sannerligen din mors dotter, om jag törs säga det”, säger drottningen och lägger återigen en hand på Martinas kind. Sedan vinkar hon till sig Kai och Lisen. “Min dotter Martina har äntligen kommit tillbaka hem”, säger hon. “Och inte nog med det, hon vill även hjälpa sin mor med att skapa fred. Är detta något även du önskar?” frågar hon Lisen.

“Om det är det Martina vill, så vill jag det också”, säger Lisen.

“Martina har sannerligen två trogna vänner”, säger drottningen. “Då utnämner jag dig, likt jag utnämnde Kai för så länge sedan, till riddare och beskyddare av *Blommornas dal!*” och med staven dubbar hon Lisen.

Drottningen hade med hjälp av staven trollat fram vackra mantlar och ryggsäckar fyllda med proviant. De hade även fått varsin vandringskäpp. Drottningen förklarade att hon skulle stanna kvar bland solrosorna, eftersom hon menade att detta var landets hjärta som aldrig fick lämnas utan beskydd. Martina kramade om sin mamma innan de begav sig iväg och de lovade varandra att de snart skulle återförenas igen. Kai hade under de senaste veckorna hittat spår av rövarna i närheten av *Den svarta klon*. När Lisen frågar varför det heter *Den svarta klon* så svarar han att hon kommer att förstå när de väl är framme. De klättrar uppför ett högt berg och han pekar åt öster.

“På andra sidan floden, långt där borta, ligger *Djurariket*. Åt väst finns de små rikena *Trollbo* och *Älvanysta*”, säger Kai. “Och norrut, det är dit vi ska.” Martina kikar mot norr och ser en lång svart skåra, som om något enormt har rivit upp skogen.

(Tillsammans med illustrationer av förödelser)

Sanningen

Den tredje dagen väcks de av ett kyligt regn som håller i sig resten av vägen till *Den svarta klon*. Det är som att en stor eld hade dragit fram genom landet och lämnat efter sig ett mörkt ärr i naturen. De går längs med brända träd, nedför en sluttning och ser ruinerna av ett samhälle.

“Det krig som en gång härjade lämnade inte många människor kvar”, säger Kai lugnt och går vidare. “Det kommer att ta lång tid innan naturen återhämtar sig.” Förkolnade, stenlagda vägar leder dem förbi stommarna av hus och slutligen till en öppen plats som de tror sig en gång måste ha varit ett torg.

“Jag kommer aldrig att förstå hur människor kan göra såhär mot varandra”, säger Lisen sorgset. Men Martina kan inte höra någon av dem. Hon har lagt märke till en vagga som ligger omkullvält och bränd en bit bort. Hon går dit och sätter sig bredvid den. Hon undrar om mamman hade hunnit rädda barnet. Kanske hade hon själv sovit i en vagga lik denna innan kriget hade kommit, med hennes mamma som sjungit henne till sömns. Och om inte kriget kommit, hade hon inte behövt spendera varje kväll drömmande vid fönstret där hemma, utan hennes drömmar hade förverkligats här.

De lämnar torget och vandrar resten av dagen genom svart aska som inte tycks ha något slut. Här och var kan de se spår efter gårdar och små hus samtidigt som solen sjunker mot horisonten. Kai stannar tillslut upp och pekar mot vad som ser ut som en stor mur, men när Martina tittar närmare, ser hon att det är hundratals, kanske tusentals träd som växer tätt inpå varandra. Lisen undrar hur de ska ta sig vidare, och Kai svarar genom att leda dem åt höger längs med muren av träd. När solen givit sitt sista ljus, tar han fram en fackla ur sin ryggsäck, lägger den på marken och tänder den genom att slå flinta mot eggen av sitt svärd. Efter några minuter stannar han återigen upp och pekar på något lite längre fram. Martina ser en mörk öppning mellan träden, där tjocka stammar ger vika för en stig ännu djupare in i skogen.

(Tillsammans med illustrationer av öppningen)

“Vi har hittat ingången”, säger Kai. “Dit in ska vi.”

“In i djävulshålet? Toppen. Gärna.” säger Lisen sarkastiskt.

“Var inte rädd. Jag skyddar er”, säger Kai och klappar sitt svärd. Sedan kliver han in i mörkret och de andra två följer motvilligt efter. Det första Martina märker är att det genast blir knäpptyst, bortsett från hennes eget bultande hjärta och Lisens lätta andetag till höger om henne. De tre vännerna går länge längs en smal stig, tills de inte längre vet om det är dag eller natt. Martina märker hur djurlivet har försvunnit nästan helt. Innan de hade kommit till *Den svarta klon*, kunde man ofta se en hare eller en hjort, men nu hade man tur om man såg en endaste liten fågel. De har nog med proviant, men när vattnet tar slut drar Kai sitt svärd och hugger en djup skåra i ett av träden, och vatten börjar långsamt droppa ut ur det. Det är unket och varmt, men alla tre är törstiga nog att inte bry sig.

Dimma sipprar ut mellan träden och gör det svårare att se. Den luktar ruttet, som om något djur dött i närheten. Martina märker hur hon har svårare att komma på saker att säga, som att skogen täpper för hennes tankar och det verkar som att de andra känner detsamma, för de kan gå länge utan att någon säger något alls. Vid ett tillfälle tror Martina att hon kan se något som rör sig mellan träden, men när hon berättar för de andra om vad hon sett, kan hon inte längre se vart det tagit vägen. De går tills de är trötta och sover när de behöver, men det är omöjligt att veta vilken tid på dygnet det är, eller ens om det är dag eller natt.

Just när hon tror att denna mörka stig aldrig kommer att ta slut, börjar träden bli glesare och en stor äng öppnar upp sig. Det är natt, märker hon, men månen är full och lyser upp landskapet med ett iskallt, vitt sken. Martina ser plötsligt att fältet är fyllt av människor. Barn och gamla, kvinnor och män. Men när de kommer närmare märker hon att det inte är människor, utan skulpturer.

(Tillsammans med illustrationerna av skulpturerna)

Hundratals månbelysta skulpturer står utspridda över ängen.

“Detta är den plats där jag hittade spåren av rövarena”, säger Kai och kastar varsin fackla till dem. “Sprid ut er och leta efter fler spår.”

“Hade du fler facklor hela tiden?” frågar Lisen irriterat.

Kai svarar inte utan tänds facklorna åt dem och går iväg mot en av statyerna. Lisen mumlar något ohörbart och går åt ett annat håll. Martina rör sig in mot mitten av statyerna i hopp om att vara den som först hittar ett spår som kan leda dem rätt. Hon lägger märke till att statyerna inte har mycket gemensamt förutom att de alla ser skräckslagna ut. Sedan ser hon en figur som står i mitten av alla statyer bredvid ett stort, dött träd. Martina rör sig mot statyn och när hon står framför den ser hon att det föreställer en mamma som håller om sitt barn. Det är något med statyn som känns kusligt levande och hon kan inte låta bli att lägga handen på moderns arm. Den är kall och slät. Hon följer armen ned mot moderns hand och upp för barnets ansikte. Det är som att modern försöker skydda barnet från något. Vem hade skapat

alla dessa skulpturer och varför hade de ställt dem här? Plötsligt känner Martina den vassa eggen av en kniv. Någon har smugit sig upp och lagt den mot hennes hals. En av rövarena, inser hon försent.

“Nu du, din häxa, ska du betala för allt ont som hänt mig”, viskar rövaren, men Kai kommer kvickt till undsättning och slår undan rövarens kniv med sitt svärd. Han tvingar sedan ned rövaren på knä och håller svärdet riktat mot honom. Mannen är gammal och har ett långt och grått skägg. Samtidigt kommer Lisen springande mellan statyerna.

“Var är dina vänner?” frågar Kai rövaren strängt.

“Vet inte”, svarar rövaren och undviker Kais blick.

“Var är ditt gömställe?”

“Vet inte.”

“Vad gör du här?” Kai sparkar till honom så att han faller bakåt.

“Sörjer”, spottar han ur sig och tittar på statyn som föreställer mamman med barnet.

“Martina”, säger Kai kallt. “Dräp honom.” Han räcker över svärdet till Martina och hon lägger det försiktigt mot rövarens nacke. Lisen skriker till men rövaren möter orädd hennes blick.

“Dräp mig om du vill och låt mig återförenas med min familj”, säger han. “Men sanna mina ord, drottningen kommer förvandla även er till sten.” Sedan sänker han sitt ansikte mot marken.

“Drottningen har förvandlat alla till sten...?” konstaterar Martina mer än frågar med en skakig röst, men rövaren verkade inte höra henne.

“Han ljuger, Martina”, svarar Kai. “Hugg av huvudet på honom nu, så kommer han aldrig kunna skada någon igen. Du såg ju själv *Den svarta klon* och vad han och hans sort gjorde där.” Martina lyfter svärdet.

“Martina, vad håller du på med?” skriker Lisen. “Du förstår väl att du inte kan döda honom?!” Martina tittar på henne och ser tårarna på hennes kinder. Sedan tittar hon på Kais kalla mask till ansikte. Slutligen tittar hon på rövaren, som vaggar fram och tillbaka. Svärdet känns tungt och kallt i handen. Hon svingar svärdet – och låter det flyga långt in i skogen. Rövaren tar chansen och springer förbi statyn som föreställer mamman med barnet och fortsätter därefter vidare rakt in i skogen, åt det hållet dit svärdet flög – och Kai springer efter honom. Martina vänder sig om och springer åt andra hållet med Lisen hack i häl.

(Tillsammans med illustrationen av stjärnorna)

Mångatan

Martina springer genom skogen utan att se sig för. Bakom sig hör hon Lisen ropa efter henne men hon fortsätter att springa. Trädgrenar piskar henne i ansiktet och hon springer som i blindo tills hon plötsligt måste stanna upp när hon nått en stor, blank sjö. Det är stjärnklart och den stora månen lyser upp stranden som hon står på. Små, vita stenar knastrar under

hennes fötter och hon plockar ilsket upp en handfull av dem och kastar dem i sjön, en efter en, så att de stör den blanka ytan. Nu har Lisen kommit ikapp henne.

”Varje natt somnar jag vid fönstret och drömmer mig bort till en plats där jag kan känna mig hemma”, säger Martina till Lisen och blickar ut mot det stilla vattnet. ”I den drömmen har jag en mamma som älskar mig, som varje natt, innan jag somnar, stryker mig över håret och sjunger mig till sömns.” Hon kastar den ena stenen efter den andra. ”Och så kliver jag in i en magisk värld - i en skokartong! Och för första gången i mitt liv tror jag att jag kan få det jag drömt om. Men jag förstår inte hur hon kan rättfärdiga massmord och mena att det är att skapa harmoni? Min mamma är en mördare”, hon kastar resten av stenarna ut i sjön, faller ned på knä och gräver ned händerna i stenarna. ”Fast hon kanske inte hade något annat val - för visst sa hon att de dräpte varandra? Eller så ljög rövaren. Varför ska jag tro på en främling och inte på min egen mamma? Han försökte ju döda mig, så varför inte döda honom? Och om jag hade dödat honom, då hade jag gjort min plikt och då får jag vara med min mamma.” Martina vänder sig mot Lisen i hopp om stöd men Lisen backar undan med ett förfärat ansiktsuttryck.

”Man kan aldrig rättfärdiga mord, Martina! Och oavsett vad så känner du inte din mamma och jag tror inte att du kan lita på henne. Jag menar, hon valde ju att stanna här istället för att vara med dig”, säger Lisen. ”Och du har människor som har valt och fortsätter att välja dig. Som jag och din pappa - men om du kan tänka dig att mörda människor för att få bekräftelse av en kvinna som har så många liv på sitt samvete, så kan jag inte längre vara din vän.” Hon sätter sig på knä bredvid Martina. ”När rövaren la kniven mot din hals, rasade min värld och jag har aldrig varit så rädd för att förlora någon tidigare. Förstår du inte hur mycket du betyder för mig?” Hon reser sig och går ut mot sjön, hela vägen tills vattnet nuddar hennes skor. ”Välj inte din mamma, välj mig. Du är min familj Martina”, Lisen sväljer hårt. ”En familj måste inte vara bunden genom blod, man kan välja den.” Hon stirrar ut mot horisonten och Martina reser sig upp och lägger en arm om sin vän.

”Förlåt mig Lisen”, säger hon och kramar om henne. ”Du har rätt. Utan dig hade jag gjort något oförlåtligt. Du är inte bara min bästa vän, du är också en del av min familj.” Lisen lutar huvudet mot hennes axel och tillsammans står de länge framför mångatan. Men mitt i lugnet kan inte Martina låta bli att tänka på sin mamma.

(Tillsammans med illustrationen av vintern)

Rövarna

Den första snöflingan kom överraskande snabbt och från ingenstans, men snart låg ett tjockt täcke snö över marken och *Blommornas dal* förvandlades till ett kyligt vinterlandskap. De hade lämnat sjön utan något tydligt mål och hade sedan dess huttrande tagit sig fram genom stora snödrivor. Varje steg är tyngre än det förra.

Martina snavar på en rot som gömmer sig djupt under snön och faller till marken. När hon inte reser sig, knäfaller Lisen bredvid henne och försöker förgäves att dra upp sin vän. Hon skyfflar bort snön som lägger sig på Martina, men ny snö byter ständigt plats med den gamla.

Lisen tittar sig omkring, men det är omöjligt att se något alls. Nu, tänker hon, nu vaknar jag snart upp från denna mardröm. Varm och trygg i min egen säng.

Hon lägger sig ned bredvid Martina och snön känns plötsligt inte lika kall som tidigare, snarare varm. Det enda hon vill är att sluta ögonen, men först vill hon titta på sin bästa vän en gång till. Första gången hon hade sett Martina var på förskolan. Lisen hade lekt riddare ensam i sandlådan när en liten blond flicka hade kommit fram till henne och velat vara med. De hade lekt att de tillhörde samma riddarorden och att de behövde skydda kungadömet mot onda drakar som härjade i landet. Sedan hade de även skymtat en blyg pojke med rufsigt hår, som stod en bit bort och nyfiket tittade på. De hade bjudit in pojken, som hette Kai, att delta och de tre hade där och då påbörjat en vänskap som Lisen trodde skulle hålla livet ut. Hon kunde inte se en framtid utan de två och hon tänker där och då, att detta på sätt och vis var ett fint slut. Hon hoppades bara att Kai inte helt skulle glömma pojken i sandlådan.

Hon vänder bort huvudet och ser något som flimrar till mellan de fallande snöflingorna. Hon tror först att hon föreställt sig det, men sedan ser hon det flimra till igen. Det måste vara en eld som brinner någonstans. Det tar nästan all kraft hon har att resa sig upp igen, men hon vet att om hon inte gör det nu, kommer hon att ligga här för för all framtid. Sedan släpar hon stapplande med sig Martina i riktning mot elden. När de tillslut är framme, upptäcker hon att det plötsligt slutat snöa och att de är i en stor grotta. Sedan lägger hon ned Martina bredvid elden och faller sedan själv ned på knä för att värma sina frusna händer. Plötsligt hör hon en röst som ekar genom grottan.

(Tillsammans med illustrationer av rövarbyn)

“Se här”, säger rösten. “Om det inte är drottningens tjänare.” Från andra sidan av den stora brasan kommer samma unga man fram som de träffade när de först kom till *Blommornas dal* och i handen håller han sitt svärd riktat mot dem. Fler människor börjar röra sig runt dem.

“Lägg ned svärdet, dumfan!” ropar en annan röst. “Berättade jag inte precis att de där två räddade mig?” Rösten tillhör den gamla mannen som varit i skogen med statyerna. “Skynda er! Ge dem något varmt att dra på sig och något att äta!” och genast blir det liv runt dem.

Martina vaknar till av allt väsen. Hon sitter i en enorm grotta och här och var runt omkring henne, kan hon se små hyddor av trä. Framför henne är en stor brasa, vars rök svävar upp och ut ur ett hål, högt uppe i grottans tak - och där kan hon se hur små snöflingor singlar ned, bara för att snabbt slukas av elden. När hon sedan ser att en av de som talat är den gamla mannen som attackerade henne vid statyerna, ryggar hon tillbaka så häftigt att hon slår i någon som sitter bakom henne. Det är till hennes stora tröst Lisen, som lugnande ler mot henne.

”Ta det lugnt, ni är bland vänner”, säger den gamla mannen och räcker dem varsin skål med rykande soppa. ”Jag heter Olauf och jag ville be om ursäkt för, ja - du vet”, säger han. “Det var bara att - när jag såg dig röra vid min familj, så - det är ingen ursäkt. Förlåt.” Martina nickar försiktigt till svar. Lisen berättar sedan för Martina om hur hon i sista stund hade upptäckt brasan, och hur hon tagit dem hit - bara för att upptäcka att detta var rövarnas gömställe. Hade inte den som varit ansvarig för att täcka öppningen glömt göra sin uppgift, hade de nog inte överlevt. Någonstans kring elden börjar ett barn att gråta. Martina vänder sig

om och ser kvinnan som de träffade i skogen den där första dagen sitta med ett spädbarn i famnen.

“Förstenar drottningen verkligen människor?” frågar Lisen och de andra nickar dystert. “Varför?”

“Det var inte alltid så”, suckar Olauf. “Det här är ett gammalt land, med en anrik kungafamilj älskad av folket. De skyddade folk och natur från ondska och den drottning ni känner var även hon länge omtyckt. Ja, innan hon började förvandla folk till sten. Hon reste runt hela landet och bodde bland folket på gårdarna. Om en skörd var dålig, kunde hon lösa det med sin magi. Allra mest älskade hon att spendera sin tid i skog och mark, men hon var även mycket involverad i sina undersåtars liv och hon hittade till och med sin make bland oss.”

“Var det kriget som förändrade henne?” frågar Martina.

“Ja”, nu talar den unga mannen som sitter lite avsidet. “Jag var bara en ung pojke när det hände. Vi tror att det handlade om en tvist om vem som brukade vilken del av landet. Allt vi hade byggt brändes ner på grund av någon dum dispyt som endast angick några få. Och när drottningen såg *Den svarta klon* samlade hon alla människor på en äng och använde sin magiska stav för att förvandla oss till sten”, han knyter sina nävar. “Bara ett fåtal klarade sig undan. Vi har levt i exil sedan dess, gömt oss för våra egna skuggor.” Sedan spottar han in i elden. “Men vi har alla svurit att vi någon dag ska hämnas.”

“Vi vill hjälpa er”, säger Lisen. “Om vi kan.”

“Det är hopplöst. Hon har det där känslokalla monstret Kai som jagar oss dag och natt”, säger mamman. Hon har lagt barnet i en vagga, en bit avsidet elden.

(tillsammans med illustrationer av Kai och barnet)

“Känslor gör en impulsiv och dum”, säger Kai som hade smugit sig fram genom skuggorna. Han sträcker sig efter barnet, tar det i sin famn och lägger en vass kniv mot hennes hals. “Ingen rör på sig, annars dräper jag ungen!” ropar han för att överrösta barnets gallskräk. “Jag visste nog att någon av er skulle ta er till statyerna, och när det väl hände var det bara att följa efter er hit.”

“Kai, vad håller du på med?” skriker Lisen. “Lägg ner henne! Den Kai jag känner skulle inte ens tänka tanken på att göra något så vidrigt som du gör nu.”

“Den Kai är borta”, säger han. “Ta ett rep och knyt det runt varandras händer. Det är slut med ert härjande. Ni ska till drottningen och hon ska förvandla er alla till sten.” När ingen rör på sig, trycker han kniven hårdare mot spädbarnets hals. Genast börjar alla att lyda hans order. Alla förutom Lisen. Martina rycker i hennes arm, men hon vägrar att flytta på sig.

“Minns du den sommaren när vi var små då jag skar mig på en glasskiva som någon idiot hade kastat i sjön?” frågar Lisen. “Jag vet att du minns, jag ser det i dina ögon.”

“Jag minns”, svarar Kai. “Bind Martinas händer.”

“Minns du också att du satt med mig när Martina sprang för att hämta hjälp? Minns du att jag sa till dig att jag inte ville dö - och du höll om mig hårt och sa att du inte skulle tillåta det. Minns du det? Det är den Kai jag känner.” Kai flackar till med ögonen och ser plötsligt lite

osäker ut. "Du pratade om allt vi skulle få se och göra. Om alla saker vi skulle skratta åt när vi blev stora! Minns du det? Jag vet att du minns!" skriker hon. Kai låter kniven falla till marken och han lägger darrande ned barnet i vaggan. Sedan faller han ned på knä och slår händerna mot hjärtat. Han skriker så att det gör ont att höra. Ett hjärtskärande skrik. Mamman springer fram till sin lilla bebis och Olauf roffar åt sig kniven. Lisen och Martina springer fram till Kai.

"Det gör så ont i mitt hjärta!" skriker han samtidigt som han vaggar fram och tillbaka. "Jag känner mig kall. Jag känner mig ledsen", fortsätter han när han har lugnat ned sig lite. "När jag ser er blir jag glad. Jag känner tårarna som rinner nedför mina kinder. Jag känner skam", viskar han. Sedan blir han alldeles stilla. De två vännerna håller om honom hårt. "Jag minns nu", säger han. "Drottningen la sin stav mot mitt hjärta första gången vi träffades och sedan dess har jag inte känt någonting alls. Jag har varit alldeles tom inuti. Åh, vad det känns bra att få vara människa igen!" skrattar han och ställer sig upp. Men när han ser de andra i byn tittar han skamset ner i marken. "Jag vet att ni aldrig kommer att förlåta mig och att det inte är någon ursäkt - men iallafall en förklaring: jag tror att drottningen förstenade mitt hjärta. Jag ber om ursäkt för allt jag gjort mot er. Mår barnet bra?" Ingen svarar honom, men när de ser hur drottningens makt rinner av honom, hur hans hy blir slät, hur ansiktet smalnar av och hur skäggstubben ersätts av mjuka fjun, häpnar de. Han är sexton år igen.

"Vi har alla fallit offer för drottningens magi", säger Olauf. "Jag trodde nog aldrig att jag skulle säga detta till just dig, men sätt dig ned runt vår eld och värm dig, pojk!" Och så sätter de sig ned och börjar prata, först tystlåtet och trevande, men när de märker att det är en ny Kai som sitter med dem, börjar det bli allt mer liv runt elden. Och när de flesta i byn gått in i sina hyddor, sitter Martina, Lisen och Kai kvar länge vid den falnande brasan och pratar och skrattar, som om de varit hemma igen. Där och då lyckas de nästan glömma bort vad som väntar dem.

(Tillsammans med illustrationer av rådet runt elden och resan mot drottningen)

Min mamma

Nästa morgon vaknar Martina av att folket börjar samla sig runt brasan. Folk står och småpratar tills Olauf kommer fram med en stor låda som han hoppar upp på.

"Gott folk! Jag har legat vaken och funderat hela natten. Nu när vi har Kai, Martina och Lisen har vi plötsligt fått möjlighet att besegra drottningen", säger Olauf. "Nu är hon ensam och utan beskydd." Flera räcker ivrigt upp handen för att dela med sig av hur de bäst ska gå tillväga för att besegra henne och många anser att den enda lösningen är att försöka döda henne. Martina skruvar på sig. Hur skulle hon kunna vara med och döda sin egen mamma? När Kai räcker upp handen blir det knäpptyst.

"Jag tror inte att vi behöver döda henne", säger Kai. "Det räcker att ta staven ifrån henne, då blir hon harmlös."

"Och hur vill du att vi gör det?" frågar barnets mamma med armarna i kors. "Frågar snällt?"

"Jo... Om vi distraherar henne..." , svarar Kai osäkert.

"Låter henne förvandla några till av oss till sten, kanske?"

“Nej, det var inte det jag menade”, invänder han men sätter sig ned igen. Olauf tystar sorlet med handen.

“Drottningen förvandlade min fru och mitt barn till sten. Jag har länge trott att den enda lösningen är att döda henne, men jag vet att min familj inte skulle vilja att jag köper deras frihet med någon annans blod. Jag har varit blodtörstig jag med och den instinkten är något vi alla måste motverka inom oss om vi ska skapa en bättre värld för våra barn. Berätta Kai, hur kan vi distrahera henne?” Kai börjar mumla något, men det blir Lisen som kommer till undsättning.

“Om vi tre tar er till fånga så kan vi lura henne”, börjar hon. “Hon förväntar sig ju att vi ska ha hittat er ‘rövare’ och föra er tillbaka till henne. Och sedan, när vi är nära nog, kan Martina och Kai försöka ta staven ifrån henne. Jag vet att det inte är en vattentät plan, men jag tror att den kommer att fungera. Drottningen litar helt på Kai och vill komma närmare Martina.”

“Jag tänker inte låta några fler av oss offra sig för er drottning!” säger mamman och lyfter upp bebisen och håller den tätt intill sig. “Mitt barn ska inte växa upp utan föräldrar.” Men barnets pappa lägger handen på hennes huvud.

“Min dotter ska inte behöva växa upp i en grotta”, säger han. “Hon ska växa upp fri och kunna röra sig i naturen utan rädsla. Jag är villig att ta den här risken för att ge henne det. Jag tror inte att vi får en bättre chans på länge att komma nära in på henne.”

“Vi röstar om det, det är inte mer än rätt”, säger Olauf. Trots en viss oro bland folket, röstar nästan alla för förslaget och redan morgonen därpå lämnar de gömstället i grottan och påbörjar den långa resan mot drottningen. De vandrar förbi den stora sjön, förbi statyerna och tillbaka in i den tryckande skogen, alltmedan de finslipar planen. När de går genom *Den svarta klon* påminns Martina om varför hennes mamma hade förvandlat alla till sten i första början. Hon hade visserligen haft en brutal lösning på ett komplicerat problem, men hur ska man hantera människor som förstört både varandra och naturen runt omkring sig?

När de närmar sig det enorma fältet fullt av solrosor går de igenom planen en sista gång. De går ut på fältet och Martina känner hjärtat bulta i bröstet. Drottningen står på samma plats som första gången de såg henne och Martina inser att hon verkligen saknat sin mamma. När hon och de andra står bara några meter ifrån henne, sträcker drottningen ut armarna och ler brett.

“Kloka Lisen, modiga Kai och min fina Martina”, säger hon. Martina faller in i hennes armar och känner lukten av blommor och jord, precis som förra gången. Hon kikar på staven som drottningen håller i, men hon kan inte förmå sig att ta den.

(Tillsammans med illustrationer av förstenade vänner)

“Kai, ditt hjärta känns ovanligt lätt idag”, säger drottningen och Martinas hjärta hoppar ett extra slag. Ett starkt sken bländar henne – och när hon vänder sig om ser hon hennes vänner förstenade runt omkring henne. Endast hon och drottningen står levande kvar. Martina faller ned på knä.

“Martina”, börjar hennes mamma. “Jag tror nog att det är dags att jag är helt ärlig med dig.”

”Kai och Lisen, du har -”, viskar Martina.

”De är inte döda”, avbryter mamman. ”Lika enkelt som jag gjort dem till sten, kan jag göra dem till människor igen.” Hon suckar djupt. ”Martina, du är ett barn av två världar. Du har inte bara sett hur världen på andra sidan blivit när människan fått härja fritt, du har också sett *Den svarta klon* här. Hur skulle jag kunna tillåta den förstörelsen i ett land som jag ansvarar för? Jag föddes till att bevara den här jorden och jag försökte länge att hjälpa människorna som bodde här att leva och frodas med naturen. Men när de slutade respektera skogen och marken och varandra, varför skulle jag då respektera dem? Det enda jag ångrar är att jag inte kunde vara din mamma, men jag tänker inte be om ursäkt för vad jag gjorde för att skydda mitt land.”

(Tillsammans med illustration av farväl till min mamma)

”Men du vet ju inte vad alla människor du förstenat hade gjort eller om de ens varit skyldiga till att ha felat. Och jag såg de förstenade barnen. Hur kan de vara skyldiga till något krig? Och alla vuxna som bara ville skydda sin familj? Jag har träffat många av dem nu, sett hur de bor - de vill inte kriga, de vill bara leva och älska. Om vi befriar deras familjer och visar dem nåd, så har vi möjlighet att leda dem rätt när konflikter uppstår i framtiden”, säger Martina osäkert.

”Jag lät människan leva fritt länge, lät henne göra vad hon ville, men hennes stig leder alltid till förödelse. Det är människans öde och jag anser inte att hennes förmåga att älska kompenserar för hennes destruktivitet”, säger mamman och gestikulerar mot fältet de står på. ”Ser du inte hur fantastiskt det är här? Orört av bebyggelse, krig och våld.”

Martina vänder sig om ser på landskapet som sträcker ut sig bakom dem och på sina vänner. ”Vem ska se allt detta?” säger hon förtvivlat. ”Om alla som bor i *Blommornas dal* är förstenade, vem ska se allt det vackra?”

”Måste något vackert beskådas för att det ska vara vackert?”

”Är det inte därför prinsessorna klättrade uppför berget? För att uppskatta den blomma som växer där? Utan henne hade blomman inte behövt finnas. Utan människor som upplever detta land, skulle skokartongen kunna damma under min säng”, svarar Martina. ”Lisen och Kai är mina bästa vänner. De har valt att älska mig, det har inte du eller naturen.”

”Min avsikt har alltid varit att du ska ärva *Blommornas dal* liksom jag gjorde av min mamma och hon av hennes mamma innan mig”, säger mamman. ”Jag tolkar traditionen att klättra upp för att se blomman som en möjlighet för oss att uppleva landet. Mina upplevelser har fått mig att handla som jag anser rätt, men nu har även du fått uppleva *Blommornas dal*. Nu är det dags för dig att ta över makten.” Hon räcker över sin stav till Martina, men riktar samtidigt toppen mot sig själv. ”Men jag vägrar vara en del av det som förstör detta vackra land. Väck mig när människan kan dela *Blommornas dal* med naturen. Jag älskar dig.”

”Vänta!” ropar Martina och rycker desperat i staven. ”Vi har precis hittat varandra igen!” Hennes mamma tar henne i sin famn och kramar om henne hårt.

”Min vackra, modiga dotter”, viskar hon. ”Vi kommer att ses igen.” Martina bländas av samma starka sken som innan och mamman faller ned på marken, fortfarande i hennes famn.

Långsamt förvandlas hon till sten. Kvar sitter Martina ensam med staven, och runt henne är allt tyst och stilla. Hon funderar ett tag kring det hennes mamma sagt. Sedan väcker hon folket och sina vänner, och de vaknar som från en djup sömn. De jublar och pustar ut, men Martina har svårt att känna deras glädje. Olaf knäfaller framför Martina och undrar vad hon, som ny drottning, vill göra nu. Martina säger att hon inte vill bestämma över hur det här landet ska styras, utan att varje människas röst har rätt att få höras. Men först måste de få tillbaka resten av människorna som blivit förstenade. Tillsammans vandrar de tillbaka till ängen med statyerna. När människorna på ängen väcks från sin långa sömn både skrattar och gråter de. Alla som en gång varit sten är nu fria. När alla samlats sig runt Martina, säger hon att hon på nytt vill vara deras enväldiga drottning. Hon ska inte ensam skydda naturen, utan alla ska ta hand om marken och varandra - tillsammans.

Men de tre vännerna vill först hem till sina familjer och bestämmer sig för att lämna skokartongen och människorna i den. De tar farväl av alla och går tillbaka till den plats där de först anlände till *Blommornas dal* och med hjälp av staven skapar Martina en öppning tillbaka till deras vanliga värld. Hand i hand går de genom öppningen och plötsligt är de hemma igen. Klockan visar att det bara gått ett par sekunder sedan de lämnat.

“Visst kommer vi att återvända igen?” frågar Martina.

“Självklart! Våra äventyr har ju bara börjat.” säger Lisen.

“Men först kanske du och din pappa ska ha ett långt snack”, skojar Kai och Martina kastar skämtsamt en kudde på honom.

De tre vännerna går ner för att fira Martinas födelsedag och spenderar resten av dagen med att berätta om äventyret de just upplevt för Martinas pappa.

Senare på kvällen, när Lisen och Kai gått, sitter Martina och hennes pappa vid fönstret under stjärnorna och pratar om allt mellan himmel och jord. De pratar om hans uppväxt i *Blommornas dal*, tiden med mamman och om framtiden. När det tillslut är dags att sova och hennes pappa stryker henne över håret, som han gjort sedan hon var liten, vet Martina att hon denna natt inte kommer behöva drömma om något annat än det hon har här och nu.

Slut